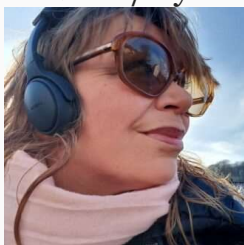

På den anden side af overgrebet findes overgrebet stadig

Glenn Bech 2022. Foto: Sara

Galbiati/Gyldendal

Inger Tejlgaard Olesen Ravn 09.10.2022

BØGER // ANMELDELSE – Glenn Bechs nye bog er en gennemført litterær udgivelse om homoseksuel kærlighed, om overgreb, om at leve i en verden, hvor man er forfulgt for sine forsøg på at elske, og om retten til og mulighederne for at udleve præcist dét seksuelle væsen, der findes inde i en. Den skurk, der umuliggør kærligheden og forløsningen med fremadvirkende effekt, er den magt, vi udøver over for hinanden i form af klasse, køn og kultur, skriver Inger Tejlgaard Ravn Olesen.

Jeg anerkender ikke længere jeres autoritet. Manifest

Forfatter: Glenn Bech

Forlag: [Gyldendal](#). 329 sider. Udkom d. 30. september 2022

Det-der Bonnie & Clyde-klip, der, hvor de endelig bliver indhentet og skudt i smadder. I filmen fra 1967. Man ser Faye Dunaways krop spastisk danse på sit bilsæde, mens sheriffen og hans mænd fylder hendes krop med blykugler.

Det er sådan, jeg ser [Glenn Bech](#) for mig, mens hans krop fyldes af bly, hans krop spastisk dansende kun holdt oppe af de hvinende kuglers energiudladning, idet de rammer deres mål.

Det er en metafor. Jeg vender tilbage til den.

Danmark har længe været stolt af sin høje arbejdsmoral. Vi går på arbejde, og vi knokler. Imens overlader vi vores mest dyrebare, børnene, i hænderne på andre. Det skyldes en næsten ubegrænset tillid til vores autoriteter. Og tilliden går ikke kun på børneinstitutioner og skoler, den går på tryghed i vores livsvalg, i alderdommen, på hospitaler og uddannelser. Vi knokler r**en ud af bukserne, fordi vi har tillid til *autoriteterne*.

Det er dét, Glenn Bech rører i og ved, med sin bog *Jeg anerkender ikke længere jeres autoritet. Manifest*. Det er det, der skal med i mellemregningerne, når man vurderer, om indsatsen er udbyttet værd.

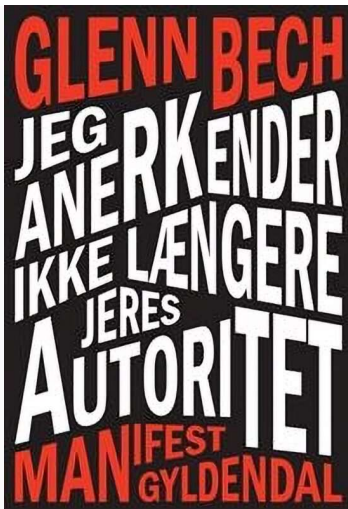
En autoritet er en magt (person eller instans), hvis funktion hviler på evnen til at udøve denne magt, hedder den første definition på ordet *autoritet*, jeg støder på, da jeg googler.

Det handler om den magt, vi ikke evner at forvalte. Det er præcist så samfundsomvæltende, som det lyder

Med sit manifest siger Glenn Bech, at der er et fundamentalt problem med de magtudøvendes *evne til at forvalte* deres magt. Hvilken magt, over hvem og i forhold til hvad, må næste spørgsmål lyde.

Det er undersøgelsen af dette, der gør alle bogens 329 sider berettigede, fordi svaret i al sin grusomhed lyder: Den magt, vi mennesker udøver over hinanden, i forhold til køn, klasse og kultur, i forhold til vores betingelser og muligheder for at leve vores liv.

Det er altså ikke kun de offentlige myndigheder, men også hver enkel af os, i det omfang vi udøver magt over hinanden, der hører ind under autoritetsbegrebet. Det handler om den magt, vi ikke evner at forvalte. Det er præcist så samfundsomvæltende, som det lyder.

Hvordan staver man til formløshed?

Man famler, når man læser Glenn Bechs *Jeg anerkender ikke længere jeres autoritet. Manifest*. Bogen er tydeligvis velskrevet, men man har en fornemmelse af ikke rigtigt at kunne finde fodfæste i teksten. Hvad skal ens læsestrategi være, hvad vil bogen, hvor vil forfatteren have sin læser hen?

På coveret ligner den en samfundsfagsbog fra gymnasiet. Der står, at det er et manifest. Indeni er den sat op som digte, men overskriften på hvert enkelt digt er den samme: Et stort X. Det, der møder en, når man læser, er beskrivelsen af en række oplevelser samt de tanker og reaktioner, oplevelserne har vakt i fortælleren, "Glenn". Ind imellem opremses belysende fakta og nogle gange i fed skrift, one-line-statements, oprørte udbrud og kritiske spørgsmål. Desorienteret? Ja. Det er lidt noget rod.

Først langt henne bliver det klart for mig, at det, bogen vil, ikke er at give en saglig og sammenhængende analyse af klassesamfundet og virkeligheden, men derimod at udtrykke et subjekts oplevelser som oplevet og efterfølgende på forskellig vis søgt bearbejdet af samme subjekt, alene, gennem læsestof og sammen med andre, terapeuter, kærester, familie, venner, osv. Hvordan den ene oplevelse påvirker og foregriber den næste. Hvordan alting hænger sammen, men ikke kan forenes i en sammenhængende helhed for Glenn.

Og dét er blevet til et ekstremt formbevidst udtryk af en (selv)bevidst fortællerinstans. Her er utvetydigt tale om *en gennemført* litterær udgivelse.

En rød tråd gennem bogen er alle de diffuse oplevelser og møder og konfrontationer med mennesker af alle typer, som har præget fortælleren, og som han prøver at få styr på

Når kommunikationen er rodet og veksler mellem pinagtige og pinefulde beskrivelser fra Glenns liv og faktuelle oplysninger og fede one-line-statements, så er det fordi, det er sådan, det er at være Glenn: Ramt af en myriade af forskellige stemmer *inde i sig selv*, nogle af dem hysteriske og angstfyldte, andre voksne og beroligende, nogle vrede, andre selvhjælpsagtigt opbyggelige.

Denne vekslen mellem forskellige stemmer er vigtig for at forstå uforløstheden som præmis og præcist, hvad det er, fortælleren selv peger på, når han taler om hjemløsheden mellem *prol* og elite, mellem provins og by. For hvem er "Glenn" egentlig?

Foto: Sara Galbiati/Gyldendal

Han har som voksen lært at formulere sig, han har lært at reflektere rigtigt, hvis man vil høres af de rigtige. Han har lært at tale med byens stemme og med elitens stemme. Han er fyldt med deres stemmer, der fortæller ham, hvem han er.

Og stadigvæk er der dele af hans følelsesregister, der tilhører det stumme barn, barnet, hvis alarmklokker uafsladeligt kimer i ørerne som tinnitus, fordi det er blevet fyldt med andre stemmer, der dengang fortalte ham, hvem han var, dengang han var den, dét sted, provins og dét miljø, prol. Og ud af det er kommet et menneske, der ikke ved, om det skal tale eller skrike, grine eller hulke.

Det er dét, jeg mener med, at jeg ser Glenn Bechs krop spastisk dansende. Lyder det en kende voldsomt, måske ligefrem voldeligt? Men det *er* jo vold.

Formen gengiver den indlejrede splittelse, og hvordan heler man den splittelse? Det er umuligt, uladsiggørligt. Det er uforløstheden som tema.

Glenn i verden

En rød tråd gennem bogen er alle de diffuse oplevelser og møder og konfrontationer med mennesker af alle typer, som har præget fortælleren, og som han prøver at få styr på. Fra den ene episode til den næste er det umuligt at udlede noget om, hvad den bedste "strategi" er for, hvordan man navigerer i

forhold til andre, så man så vidt muligt går skadesløs fra mødet. Alle stiller op med deres krav, forventninger, holdninger og projekter. Alle vil noget med en.

Overgreb og forestillingen om mulige overgreb gennemsyrrer Glenns bevidsthed.

Glenn er ikke altid selv ”pc”, f.eks. når han kalder en kvinde ”Luder!” på en ferie. Det er en beretning, der stadig gør ondt i fortælleren, en episode, der ikke pynter på den ellers så søde og samvittighedsfulde unge mand. Luder, ved vi fra et tidligere indlæg, er et ord, Glenn hader. Men netop derfor er oplevelsen vigtig, for så vidt vi, måske, forstår lidt mere af, hvad det ekstreme pres, han føler sig under, gør ved ham rent menneskeligt. Vi forstår lidt mere af, hvor ødelæggende det er.

Selv som berømt og feteret forfatter og psykolog dukker man sig, når man ser skyggen af en hævet hånd. Og man dukker sig, når man *tror*, man ser det

Og det er vigtigt, går det op for os, *at forstå*, fordi vi nok har svært ved helt *at fatte* det. Vi vil nok helst ikke. Kan det virkelig være så svært at være provinsbøsse? Og når man nu ovenikøbet er blevet psykolog og forfatter og hele verden elsker Glenn? Men Glenn er jo bare Glenn:

”hallo, skolegården
hvornår voksede I andre fra den?
hvordan voksede I bare sådan fra den?” (s. 274)

Et andet tilbagevendende tema er således fortidens aflejringer i mennesket: Det indre alarmberedskab hos den, der først en gang har oplevet overgrebet og hjælpeløsheden i overgrebet. For den, der har oplevet overgrebet, slutter det aldrig, det lever videre i en, og fortiden er aldrig blot fortid, det er ikke slut, det er en nærværende og håndgribelig del af nutiden.

Hvis bare det var slut! Hvis blot det var fortid og solidt begravet i de ukendtes grav!

Selv som berømt og feteret forfatter og psykolog dukker man sig, når man ser skyggen af en hævet hånd. Og man dukker sig, når man *tror*, man ser det, om det så blot er skyggen af en fugl uden for ens synsvinkel. Skyggerne. Det er næsten det værste, bliver Glenn klar over.

Må man skrive om anale orgasmer i det offentlige rum?

En af de episoder, der i mit hoved står stærkest, er et knald på en kirkegård:

”engang kneppede en fyr mig på kirkegårdens toilet
vi havde skrevet over Grindr (...)
han kendte et sted
jeg fulgte efter
måske vi kyssede
det var egentligt ikke nydelse
jeg søgte (...)
således forsatte jeg
fyr efter fyr (...)
jeg fandt ingen nydelse
ingen anden end hans” (s. 209)

Når dette rammer så stærkt, er det ikke fordi, det beskriver løsagtig sex. Det, der for mig står tilbage, er igen uforløstheden.

Den unge mand er kommet ud af skabet efter alle genvordighederne og den underkuede barndom. Nu skal han leve livet og udleve sanseligheden og seksualiteten. Men, viser det sig så, den del af ham, der længtes så længe efter dette ”på den anden side af overgrebet” er ødelagt. Der er intet frigørende dopamin-rush, ingen strømme af oxytocin, der løfter hjertet mod himlen, ingen livgivende og lyksaliggørende orgasme. Der er den internaliserede homofobi, som har sat alting i stå, før det begyndte.

[Skurken er, at vi stiller os op som autoriteter over andres liv. Skurken er, at vi har lært at anerkende andres autoritet over vores liv](#)

På et tidspunkt i bogen nævner Glenn en bog om homoseksualitet, der handler lidt om rockmusik, men som af en heteroseksuel anmelder bliver gjort til en bog om rockmusik, der handler lidt om homoseksualitet.

Lad mig, her til sidst, lave den modsatte bevægelse.

Dette er ikke en bog om klasse, men en bog om homoseksuel kærlighed og om at leve i en verden, hvor man er forfulgt for sine forsøg på at elske. Det er en bog, der handler om sex og om sanselighed, om retten til og mulighederne for at elske og retten til og mulighederne for at udleve præcist dét seksuelle væsen, der findes inde i en. I dette tilfælde et homo-erotisk væsen.

Den skurk, der umuliggør kærligheden og forløsningen med fremadvirkende effekt, er den magt, vi udøver over for hinanden i form af klasse, køn og kultur. Skurken er den magt, uligheden udøver. Skurken er, at vi stiller os op som

autoriteter over andres liv. Skurken er, at vi har lært at anerkende andres autoritet over vores liv.

I en bog, der er fyldt med smukke og rædselsvækkende og ulidelige og hjertegribende nedslag fra en del af virkeligheden, der i høj grad hører til i vores fælles rum, fordi det er et, vi er ansvarlige for hver især, synes jeg, det smukkeste og mest hjertegribende tema er, at den handler om et menneske, der kæmper for at føle sig fortjent til at elske og være elsket. Ubetinget.

autoritetGlenn Bechhomofobihomoseksualitetovergrebsamfundskritik

Inger Tejlgaard Olesen Ravn

Inger Tejlgaard Olesen Ravn er cand.mag. i litteraturvidenskab og engelsk, lektor ved Campus Vejle, forfatter til artikler til Dansknoter, fagblad for gymnasieansatte dansklærere. Er jyde, bijobber som Shetlandspony og skriver dårlige digte